

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jany Baricovej v právnej veci žalobcu: **JUDr. J.**, advokát so sídlom X., *zastúpený JUDr. L., advokátom, so sídlom D.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 206-2006/02837 zo dňa 20.10.2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1.4.2008 č. k. 2S 467/2006-53, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1.4.2008 č. k. 2S 467/2006-53 **z m e ň u j e** tak, že **z r u š u j e** rozhodnutie žalovaného č. 206-2006/02837 zo dňa 20.10.2006 ako aj rozhodnutie Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite spravodajskej jednotky Finančnej polície č. PPZ-76-8/BOK-FP-II-2006-Vr zo dňa 29.6.2006 **a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.**

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 206-2006/02837 zo dňa 20.10.2006. Uvedeným rozhodnutím žalovaný potvrdil prvostupňové

rozhodnutie vydané dňa 29.6.2006 pod č. PPZ-76-8/BOK-FP-II-2006-Vr o uložení pokuty vo výške 30 000 Sk za nevypracovanie programu vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov v trestnej činnosti, čím bola porušená povinnosť v zmysle § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z. z.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že z vykonanej kontroly vyplýva, že povinná osoba (žalovaný) nemala vypracovaný program vlastnej činnosti, zameraný proti legalizácii, čím porušila povinnosti ustanovenia § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z. z. Tým, že žalobca poskytuje právnu pomoc podľa osobitného predpisu a pripravuje pre klienta okrem iných činností aj úkony, súvisiace s nákupom a predajom nehnuteľností, vyplývajú mu povinnosti z ustanovenia zákona č. 367/2000 Z. z.. Žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa tak k upovedomeniu o začatí správneho konania, ako aj k rozhodnutiu, čo žalobca vo všetkých prípadoch aj využil, a preto jeho námietka, že sa nemohol k týmto veciam vyjadriť, je irelevantná. Čo sa týka výšky uloženej pokuty, prvostupňový správny orgán s ohľadom na závažnosť protiprávneho konania povinnej osoby, spočívajúcej najmä v dĺžke protiprávneho stavu (kontrolované obdobie od 1.1.2004 do 26.4.2006) uložil pokutu v spodnej úrovni zákonom stanoveného rozpätia, tak, aby nemala likvidačný charakter. S týmto sa stotožnil aj nadriadený správny orgán, aj konajúci súd. Uložená pokuta má sankčný charakter, má pôsobiť do budúcnosti preventívne, čo v tomto konaní bolo naplnené. Kompetentným orgánom na uloženie pokuty je spravodajská jednotka Finančnej polície Prezídia Policajného zboru, ktorý aj rozhodnutie vydal, a toto rozhodnutie potvrdil nadriadený správny orgán, a to minister vnútra SR. To, že uvedené rozhodnutie nebolo podpísané ministrom, ale kompetentnou osobou, tvorenou zastupovaním ministra v čase jeho neprítomnosti neznamena, že rozhodnutie nespĺňa náležitosti vymedzené ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutočný stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Krajský súd mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal žalobca odvolanie. Namietal, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je vecne správne. Poukázal na to, že namietané rozhodnutie nie je odôvodnené ústavne komfortným spôsobom, pričom z jeho obsahu vyplýva, že pri jeho vydaní nebol dôsledne uplatnený postup vymedzený v ustanovení § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s námietkami, ktoré boli

uplatnené voči napádanému správne rozhodnutiu. Uviedol, že rozhodnutie Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite spravodajskej jednotky Finančnej polície č. PPZ-76-8/BOK-FP-II-2006-Vr zo dňa 29.6.2006 nie je zákonným rozhodnutím, pretože nespĺňa predpísané náležitosti a nebol vydaný na základe skutočného stavu vecí. Jedná sa o rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné, neodôvodnené a nulitné. Nebolo možné na základe podaného rozkazu ho zrušiť. Že je toto rozhodnutie nulitné nasvedčuje aj samotné zistenie, že výrok tohto rozhodnutia nespĺňa požiadavky určitosti, nezameniteľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Neuvádza sa, akým konaním malo dôjsť k porušeniu daných povinností ani to, ktoré konkrétne povinnosti mali byť porušené. Ďalej výrok rozhodnutia nekorešponduje s odôvodnením, v ktorom sa konštatuje len to, že žalobca nemá vypracovaný program vlastnej činnosti proti legalizácií. Záver o nepreskúmateľnosti výroku o uložení sankcií podporuje tiež zistenie, že výrok o uložení sankcie vyslovený v správnom rozhodnutí, nie je ničím odôvodnený a prosté konštatovanie, že pri ukladaní sankcie bolo prihliadnuté na závažnosť protiprávneho konania, vyznieva nepresvedčivo a nezodpovedá odôvodneniu rozhodnutia o uložení sankcií. Správny orgán nezaujal stanovisko k tomu, či posudzovaním konaním malo dôjsť k vzniku škody, ak áno, k akej škode a ak táto vznikla už vôbec nie k tomu, aké ďalšie okolnosti mali v prípade rozhodovania o výške uloženej sankcie zohľadnené. Porušenie zákona vidí žalobca v tom, že zo strany správneho orgánu nebolo vykonané dokazovanie predpísaným spôsobom, pričom predovšetkým nedošlo k nariadeniu ústneho pojednávania v zmysle § 21 Správneho poriadku. Žalobcovi nebola daná možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a tieto mu neboli nikdy v ucelenej podobe predložené k nahliadnutiu. Správny orgán prvého stupňa neakceptoval návrh žalobcu na vykonanie dôkazu, a to výsluch svedka JUDr. J. Tento návrh bol zo strany žalobcu riadne odôvodnený, smeroval k náležitému zisteniu skutkového stavu vecí a správny orgán nebol oprávnený ho nevykonať, aj s ohľadom k povinnostiam uloženým mu v § 3 ods. 1, 2, 4, § 32 ods. 1, § 33 ods. 1 a 2, a § 46 Správneho poriadku. O neochote správneho orgánu zistiť skutkový stav vecí a prijať zákonu zodpovedajúce rozhodnutie svedčí aj tá skutočnosť, že tento nereagoval na to, že žalobca preukázal, že má vypracovaný program, ktorý bol správne orgánu doručený ešte pred začatím správneho konania a v lehote do 24 hodín po neohlásenej návšteve kontrolnej skupiny u žalobcu. Podľa záveru správneho orgánu je žalobca povinnou osobou v zmysle § 3 písm. g/ bod 1 zákona č. 367/2000 Z. z. Podľa tohto ustanovenia je povinnou osobou ten, kto poskytuje právnu pomoc podľa osobitného predpisu, ak pripraví alebo vykonáva pre klienta úkony, súvisiace s nákupom a predajom nehnuteľností alebo obchodný podiel v obchodnej spoločnosti. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že nie každá osoba poskytujúca právnu pomoc je povinnou osobou, ale len tá, ktorá v rámci svojej činnosti pripravuje alebo vykonáva pre klienta úkony, súvisiace s nákupom a predajom nehnuteľností. Ide teda len o úkony, týkajúce sa toho

istého klienta, ktorý súčasne nakupuje a predáva nehnuteľnosti. Žalobca nie je realitnou kanceláriou, ale advokátom, ktorý nepripravoval úkony, ale len spísal už uzavreté a dohodnuté zmluvy. Žalobca poukázal na to, že Ministerstvo vnútra SR nebolo oprávnené rozhodovať ako prvostupňový orgán v danej veci, ale pokutu za správny delikt mohla podľa § 13 ods. 1 zákona uložiť Finančná polícia. Žalobca poukázal na druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu a na to, že nie je zrejmé, kým toto rozhodnutie bolo podpísané. Kompetencia rozhodnúť o podanom rozklade bola daná na strane ministra vnútra, ale z uvedeného rozhodnutia nie je zrejmé, kto ho podpísal. Ak v danej veci bol príslušný na rozhodnutie minister vnútra, nebolo možné jeho podpis na rozhodnutí nahradiť podpisom inej osoby, nakoľko má ísť o jeho rozhodnutie. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250ja ods. 3 OSP rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a e/ ods. 3 OSP zruší rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 206-2006/02837 zo dňa 20.10.2006 ako aj rozhodnutie Ministerstva vnútra SR, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite spravodajskej jednotky Finančnej polície č. PPZ-76-8/BOK-FP-II-2006-Vr zo dňa 29.6.2006 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c vety prvej OSP), odvolanie prejednal na odvolacom pojednávaní (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250j ods. 3 veta prvá OSP súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je

nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodov, že spisy neboli predložené.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu, že u žalobcu išlo v prejednávanej veci o poskytovanie právnej pomoci podľa osobitného predpisu, kde je povinná osoba zaradená podľa § 3 písm. g/ bod 1 zákona č. 367/2000 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 367/2000 Z. z.“). Z vykonanej kontroly aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že žalobca ako povinná osoba nemal vypracovaný program vlastnej činnosti, zameranej proti legalizácií, čím porušil povinnosti ustanovené v § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z. z.; čo bolo dôvodom uloženia sankcie.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správne delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobností je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pričom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práva a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená, aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou.

Z vyššie uvedeného je potom potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času

a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku).

V § 3 ods. 1 až 5 Správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. V odseku 1 je zakotvená zásada zákonnosti, ktorá vyjadruje požiadavku, aby správne orgány v konaní a pri vydaní rozhodnutia zachovali procesné predpisy - predpisy hmotnoprávne, ktoré sa vzťahujú na prejednávajúcu vec.

Odvolací súd po preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že správne orgány, ktoré vo veci konali a rozhodovali, postupovali v rozpore s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku.

Rozhodnutia správnych orgánov neobsahujú v skutkovej vete výroku rozhodnutia identifikovateľné skutkové vymedzenie správneho deliktu s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania.

Podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočnou špecifikáciou skutkovej podstaty sa rozhodnutie správnych orgánov stalo nepreskúmateľným, pričom nedostatočnú špecifikáciu treba v danom prípade považovať za podstatnú vadu konania.

Pochybil preto prvostupňový súd pokiaľ žalobu zamietol.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP je potrebné zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie v naznačenom smere.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1, § 250k ods. 1 veta druhá OSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v spore úspešný náhradu trov odvolacieho konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznal, keď za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval skutočnosť, že žalobca v kontrolovanom období nemal vypracovaný program vlastnej činnosti zameraný proti legalizáciám, čím z jeho strany došlo k porušeniu zákona č. 367/2000 Z. z. (§ 6 ods. 1 písm. a/).

V spore neúspešnému žalovanému trovy v konaní nevznikli.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 6. mája 2009

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth